

ZÁKLADNÍ ŠKOLA BŘECLAV, SLOVÁCKÁ 40

PŘÍRODA KOLEM NÁS

aneb ..

A TO JE TA KRÁSNÁ ZEMĚ

SBORNÍK

PŮVODNÍCH ŽÁKOVSKÝCH LITERÁRNÍCH TEXTŮ
ZE ŠKOLNÍ PŘEHLÍDKY

AUTORSKÉHO ČTENÍ

2010/2011

KRÁSY NAŠÍ VLASTI

Od úpatí hor i lesů rozkládá se
naše rodná zem, vzkvétá a rozvíjí se.
Jezery i řekami obklopována
a krásným šumavským krajem obléhána.

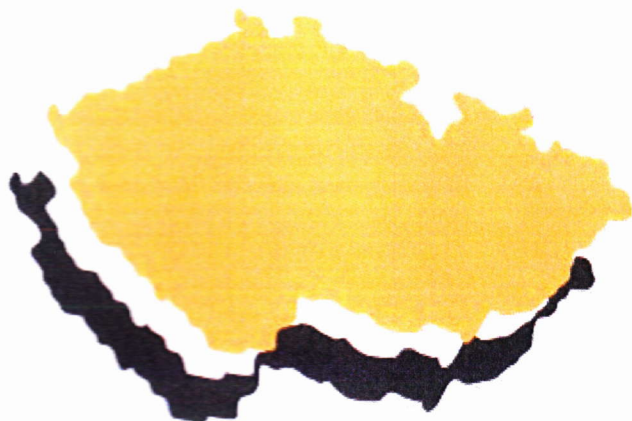
Motýli okolo poletují
a krásné květiny opylují.
V lesích se tyčí borovice, jedle a smrky,
na obloze to hýří tisíci ptáky.

V našich lesích šumí malebné vodopády
a na stráních se pasou ovce a krávy.
Skřivani si štěbetají ty nejkrásnější písničky
a usedají na ty nejvyšší větvičky.

Jeleni se scházejí k tůni,
v lese je cítit medovou vůni.
Medvědi chytají ryby z řek
a v zimě se chystají na spánek.

Příroda usíná hlubokým spánkem
a probouzí se z jara s teplým vánkem.
To je naše krásná česká zem,
oplývající mlékem a medem.

Lucie Studenková, 8. C
p. uč. Alena Čechová

POVÍDÁNÍ S BABIČKOU

Jednou jsem seděla s babičkou na zahradě a vykládaly jsme si. Babička mi říkala: „Když jsem byla malá, bydlela jsem na vesnici. Měli jsme hospodářství. Chovali jsme prase, králíky, slepice, a husy. Za naší stodolou jsme měli pole. Tam chodil můj tatínek a maminka a pěstovali všechny možné plodiny, které jsme potřebovali k živobytí.“ Zeptala jsem se jí, jestli používali různá hnojiva a postřiky proti škůdcům, protože v dnešní moderní době jsem viděla v televizi i na vlastní oči, jak zemědělci ošetřují pole. Babička říká: „Za nás takové věci nebyly. Jezdilo málo aut, místo traktoru vzal tatínek dva koně, zapřáhl je a ručně oral. A hnojivo? Tatínek nás poslal do chlíva, abychom praseti vykydali, a ten hnůj potom odvezl na pole a to bylo naše hnojivo. Naší vesnicí tekla potok a kluci v něm chytali holýma rukama raky. Zajímalo by mě, Kristýnko, jestli i dnes kluci také chytají raky?“

Zamyslela jsem se a řekla jí: „Viděla jsem v televizi pořad o ekologických farmách, kde začínají používat opět domácí hnojivo jako tvůj tatínek. Samozřejmě v dnešní době jezdí mnoho aut, létá stále více letadel a továrny vypouštějí obrovské množství škodlivých látek. To vše ničí naše životní prostředí. Ale začíná se blýskat na lepší časy, protože někteří lidé zjistili, že už to takhle dál nejde s naší planetou dělat.“ Myslím si, že by takhle měli jednat všichni lidé. Doufám, že se to do budoucna zlepší.

Kristýna Pospíšilová, 7. B
p. uč. Alena Čechová

PÁLAVA

Jednou jsem se vypravil na výlet na Pálavu . Nachystal jsem si svačinu, pití a vyrazil jsem .

Jakmile jsem autobusem dojel pod Pálavu, našel jsem první ukazatel trasy a rozhodl jsem se, že půjdu po zelené značce. Ze začátku jsem viděl pouze trávu a stromy, ale když jsem zašel dál do lesa, hned jsem uviděl květiny různých barev a tvarů: červené, žluté, modré i fialové.

Když jsem vylezl na první pahorkatinu, zahlédl jsem kamzíky a jelena. O kus dál stála pěkná chaloupka s lavičkami. Na nich jsem si odpočinul. Nasvačil jsem se a pokračoval jsem dál.

Šlo se mi pohodlně. Pro usnadnění cesty byly na cestě udělané schody. V některých úsecích rostlo hodně keřů, kterými jsem se musel prodírat, ale nakonec jsem došel až na vrchol, kde mě vítal hrádek a vysílač.

Z kopce jsem krásně viděl okolí, pozoroval jsem ptáky, kteří rychle zobali bobulky z keřů i dravce, kteří číhali nad poli na myši. U hrádku jsem uviděl také sklípek, kde jsem objevil netopýra a mūru. Bylo to tam trochu strašidelné.

Odpočinul jsem si a šel jsem zpátky. Kolem cesty poskakovalo mnoho veverek a myší. Jedna mi přeběhla přímo pod nohama. Na skalce jsem uviděl také vzácnou ještěrku zelenou a malého červeného pavoučka. Když jsem sešel pod kopec, vyfotil jsem si květiny, a když jsem odjížděl autobusem zahlédl jsem ještě veverku a připadalo mi, že se na mě usmívala. Doma jsem byl tak unavený, že jsem šel hned spát.

Když jsem spěchal ráno do školy, říkal jsem si, jak je ta příroda hezká, a když se neznečišťuje, je v ní i moc pěkně.

Jirka Boleček , 7. C
p. uč. Romana Prknová

STAČÍ SI JEN VŠÍMAT MALIČKOSTÍ

Ano, i já mám své místo, kam ráda chodím. Je tam ticho, klid, jen sem tam projde kolemjdoucí. Pro každé období je tam krásně, když je mi smutno, můžu si zde jen tak sednout k vodě. Pozorovat, jak teče voda doneznáma a kačeny si bezstarostně ve svých hejnech plují od břehu k břehu.

Někdy ani nemám důvod jít na toto místo, ale vždy mě sem něco zavede. Procházím se sluchátky v uších a jen tiše hlídám svého psa, jak se raduje.

V zimě, když napadne sníh a já jdu na další procházku ke svému oblíbenému místu, miluji, jak je všude hrobové ticho. Na obloze poletují vrány a na hladině ladně tančí labutě. Sníh mi křupe pod nohama. V dáli na poli skáče srnka a hledá potravu.

I na jaře je tohle místo něčím okouzující, začnou kvést stromy a vše znovu ožije.

V trávě je plno hmyzu a ptáci pění ze všech sil.

Nejradši mám však léto, kdy se sem vydám v podvečer, když už sluníčko tak nepálí.

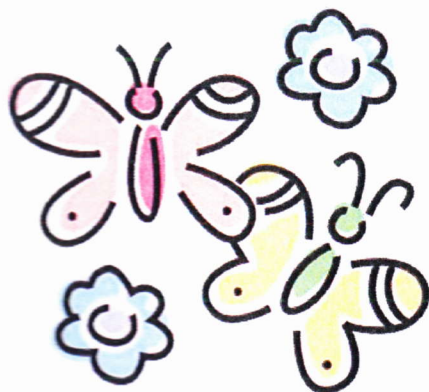
Opět si sednu k vodě a házím míček psovi do vody, kde se zchladí !

Přijde mi, že snad v každém ročním období se dá vždy něco krásného v přírodě najít.

Třeba na podzim jdete cestou do neznáma a nohy se vám boří v barevném listí. Sem tam zafouká vítr, který vám rozcuchá vlasy.

Na celé přírodě je něco krásného, jen si musíme všímat maličkostí. Jsem ráda, že je místo, kam můžu utéct před každodenním chaosem. Jen tak se procházet sem a tam a přemýšlet nad malichernostmi.

Klára Grbavčicová, 9. B
p. uč. Helena Ondřejková

MYSLIVEC

V naší rodině máme několik myslivců. Chvíli nám doma trvalo, než jsme si zvykli na to, že se této zálibě věnuje i teta. Na druhou stranu není u nás nouze o všelijaké humorné i napínavé historky z lesa. Jeden takový příběh jsme si vyslechli při nedávném rodinném setkání. Stal se strýci mé mamky, samozřejmě vášnivému myslivci. Protože bydlí až na Znojemsku, tak k nám nejezdí moc často, ale když už tak to stojí za to, pokaždé si máme co říct. Strýc je totiž výborný vypravěč.

Tentokrát nám povídal o tom, jak se vydal do lesa na kance. Jelikož se mu nechtělo chodit tak daleko k posedu, rozhodl se, že si zkrátí čas a své auto si zaparkoval přímo pod posed. Tehdy ještě nemohl tušit, co se stane. Za chvíli už radostně stoupal na posed. Jako vždy si našel pohodlné místo, rozhlédl se krásným lesem a pozoroval, jestli se někde nenachází ten vysněný kanec, na kterého tak dlouho čekal. Po několika hodinách čekání a trpělivosti se konečně objevil! Nabil pušku, a když už se chystal vystřelit, hlaveň pušky mu sklouzla ze zábradlí, o které měl opřenou pušku. Najednou se ozval výstřel. Kanec se samozřejmě polekal a utekl. Když to strýc zjistil, našťavaně si sbalil své věci a slezl z posedu. Dole ho však čekalo nemilé překvapení. Pod posedem stálo jeho auto s prostřelenou kapotou a předním sklem. Doma se tetě raději nepochlubil a auto odvezl do opravny. Nakonec stejně musel chtě nechtě vysvětlit, co se stalo.

Svou pošramocenou pověst myslivce si ale stačil napravit. Při naší poslední návštěvě jsme totiž odjížděli domů se dvěma balíčky kančího masa.

Darina Ondřejková, 6. B
p. uč. Jitka Bálková

SRNEČKA

Žila jedna srnečka,
byla velmi maličká.

Měla ráda seno,
nožky tenké jak lano.

Milovala paní hajnou,
i tu její náruč jemnou.

Bála se však pytláků
a hadrových panáků.

Když si prohlížela svá ouška,
spatřila na mezi kolouška.

Tak vznikla láska veliká,
měli spolu i miminka.

A dneska naše srnečka
stará se o dítěta maličká.

Adéla Sýkorová, 6. C
p. uč. Jitka Bálková

MÉ VZPOMÍNKY NA LES

Příroda je součástí mého života od narození. Žiji na vesnici a spoustu svého času mohu trávit s kamarády v přírodě. Nejvíc miluji jaro a léto. Na jaře se příroda probouzí z dlouhého zimního spánku, vzduch je provoněný jarními květinami. Na jaře a v létě vše kvete, příroda vypadá jako namalovaná od malíře. Červená, žlutá, jasně zelená, to jsou barvy, které mám nejraději.

Když jsem byl malý, moje prababička mě vodívala na začátek lesa, kde teče říčka Kyjovka. A já jsem byl šťastný, když jsem házel kamínky do tekoucí řeky. Na hladině, která se leskla jako zrcadlo, se pokaždé vytvořila obrovská kola a vystříknuté kapky vypadaly jako drahokamy. Babička je dodnes vyděšená, když si vzpomene, že jsem se mohl při chytání kapek utopit.

Hned za Kyjovkou začíná lužní les. Aby neuschnul, vytvořili lidé systém zavlažovacích kanálů, které se kroutí celým lesem jako dlouhatánský had. S kluky jsme vždycky pořádali dobrodružné výpravy do lesa, prozkoumávali jsme jeho různá tajemná zákoutí, ze kterých na nás mohl každou chvíli vyskočit divočák, srnec nebo jelen. U slepého ramene Moravy stojí mnoho krmelců a seníků. Několikrát jsme u nich zahlédli celé stádo srn. Bylo to jako vystřižené z nějakého filmu o přírodě. Také jsme zjistili, že rameno Moravy je plné ryb. V některých tůních to vypadalo jako za výkladem obrovského akvária. Je zajímavé, že se mně nikdy nepodařilo chytit ani jednu rybu. Nejspíš proto, že je k tomu zapotřebí trpělivost a hlavně klid.

Do lesa se moc rád vracím a trávím tam svůj volný čas. Příroda mě velmi uklidňuje, rád poslouchám cvrlikání ptáčků, šumění lesa nebo zurčení potůčku.

Tomáš Trčka, 8. A
p. uč. Romana Prknová

DECH PŘÍRODY

Sněží. K zemi se snášejí vločky velikosti nehtu v nepravidelném tempu. Po těle mi tancuje chlad. Po klikaté cestičce se vnořuji do tajuplného lesa. Stromy se nade mnou nahýbají v lehkém vánku. Les se zdá tak pustý. Větvičky bez listí, pouze s nánosy zamrzlého sněhu. Sem tam louže s viditelným bahnem narušuje bílou nádheru. Člověk se cítí tak prázdný.. V hlavě se mi honí myšlenky všeho druhu, přesto převažují nostalgické pocity.

Nepřišla jsem do tohoto ráje řešit mé potíže a znovu se jimi zatěžovat. Jsem tu pouze a jenom pro dokonalé vyčištění mé duše, protože příroda to dokáže nejlépe. Jemňounké šumění stromů je pro mé uši ta nejlépe tónovaná hudba, obohacená i o zpěváky - ptáčky. Pokračuji hlouběji do lesa po stopách lesní zvěře. Kam mě dovede cestička ze stop ?

Přede mnou se otvírá srdce lesa. Mezi hroudami sněhu se klikatí drobná říčka. Nejprve disponuje prudkými zatáčkami, ale potom náhle přechází do rovné čáry. Cítím, že se to stejné děje s mými pocity a strastmi života. Jako by se náhle všechny ty zapeklité problémy rozuzlily. Příroda mi dává tu radostnou bezstarostnost, co mi život vzal. Jak moc nám dokáže darovat kousek přírody. Tolik síly do života. Tak proč si ji nevědomky ničit ? Chraňme ji ! Chraňme tento ráj a pohádku pro duši i pro oči..

p.

Martina Tučková, 9. B
uč. Helena Ondřejková

SEN A SKUTEČNOST

Ráno, poté co jsem se vzbudila, jsem urputně přemýšlela, co se mi vlastně zdálo. Šla jsem lesem. Sluneční paprsky pronikaly skrz stromy, vál čerstvý lesní vítr, v potoce tekla průzračná křišťálová voda, kolem mě poskakovala malá zajíčkata, laně se s jelenem krmili senem a já věděla, že jsem byla ve snu v oáze. Věděla jsem, že to místo někde existuje a měla jsem nutkání ho najít.

Odpoledne jsme se sestrou vyrazili na procházku a já byla celá rozzářená. Můj úsměv na rtech pominul v tu chvíli, kdy jsme vešli do lesa. V krmelci místo sena byly šišky. A v potoce vidím pohozené plechovky, konzervy, obaly od různých sladkostí, ba dokonce i pneumatiky. Les byl hustý, že neprosvítal jediný sluneční paprsek. Řekli jsme si dost, tohle přeci nemůže být pravda a odešli jsme.

Po půl hodině jsme znovu přišli do lesa, ale tentokrát pořádně vybaveni. Z igelitky jsme vytáhly rukavice, pytel na odpad a jídlo pro lesní zvěř. Uklízely jsme a krásně nás přitom hřálo u srdce. Ale..., koho nevidíme, pan hajný. Přišel k nám a my jsme mysleli, že nás pochválí. Avšak místo pochvaly nás pan hajný začal hubovat, že jsme vandalové a ničíme les.

Po chvíli se celé nedorozumění vysvětlilo a nakonec nám i pan hajný pomohl s úklidem. Práce nám šla od ruky a za dvě hodiny bylo vše uklizeno. Domů jsme se vrátily až za tmy.

Druhý den jsem se do lesa vrátila. V potoce jsem viděla odraz sama sebe. Sluneční paprsky svítily do vody a ta se třpytila jako diamanty. Hejna ptáků poletovala po lese a hvízdala. Laně s malými koloušaty se krmily dozlatova zbarveným senem. Byla jsem zavalena blahem.

Doslova a do písmene SPLNIL SE MI SEN.

Michaela Řeháčková, 7. C

p. uč. Romana Prknová

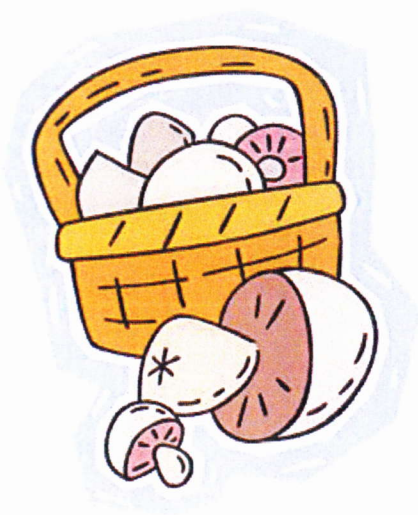
CESTA PŘÍRODOU

Jeden víkend mi maminka oznámila, že bychom mohli zajít se známými do lesa na houby. Souhlasila jsem, protože houby sbírám ráda. Vydali jsme se na cestu do přírody, ale to jsme ještě netušili, co nás tam všechno čeká.

U lesa na nás už netrpělivě čekali naši známí z Hrušek s několika prázdnými koši. Všichni jsme společně vyrazili do jehličnatého lesa. Hned na kraji cesty na nás čekaly tři hříbky a opodál se v mechu schovávala rodinka suchohřibů. A kousek dál jsem objevila dvě krásné bedly. „Jééé“, zvolala náhle maminka. Našla právě obrovský hřib. Nikdo z nás do té chvíle ani netušil, jak velký může hřib být. A další houby jsme nacházeli na každém druhém kroku. Ocitli jsme se v lese plném hub. Najednou se rozhlédnu. Zdá se mi to, nebo nezdá? Běží támhle zajíc? Pomalu se k němu přibližuji a najednou na mě z keře vykukne vyděšený srneček. Krása. Utíkám rychle pro ostatní, aby se také mohli pokochat. Cestou ještě zahlédnu na stromě veverku a na trávě málem zašlápnu rodinku беруšek.

Domů jsem se vracela plná nezapomenutelných zážitků a s košem plným jedlých hub. Na tuhle naši cestu přírodou budeme všichni ještě hodně dlouho vzpomínat. Připadala jsem si jako v pohádkové říši.

Markéta Králíková, 6. B
p. uč. Jitka Bálková

SNÍH A JEHO KRÁSY....

Příroda kolem nás nám v posledních dnech ukazovala jednu ze svých nejkrásnějších tváří. Padal sníh. Nejprve padl mokrý, který se hned rozpustí. Ale pak přituhlo a sněhové vločky sedaly jedna na druhou a vytvářely krásnou kyprou bílou peřinu. Je to hezké, když jsou všechny špíny a nečistoty města přikryty takovou čistotou. A já si toho dosyta užila-byla jsem nemocná. Ležela jsem ve své pohodlné posteli a dívala se z okna na padající vločky, jak postupně zakrývají větve smrků, stromů a keřů v naší zahradě. Uspalo mě to. Po probuzení mě překvapily bílé střechy domů. Byla to nádhera. Bylo mi ale líto, že jsem nemohla jít ven a postavit si sněhuláka. Vzpomínám si, jak jsme se do stavění tradičního sněhuláka dali loni s bratrem. Sníh však byl tenkrát sypký, koule se rozpadaly, takže sněhulák nechtěl nestát. Naštvali jsme se, a tak jsme vzali plastový hrad z našeho dětství a polévali ho vodou. Voda se měnila v led a hrad v ledové sídlo. Chyběla tam už jenom sněhová královna a malý Káj a Gerda.

Po víkendu jsem už zdravá vyrazila do školy, ale chyba lávky! Tu krásnou, bílou, téměř vánoční náladu zkazila teplota nad nulou. Sníh se pomalu, ale jistě měnil ve hnusnou hnědou vodovou břečku.

Je vidět, že příroda nám poskytuje mnoho krásy, ale taky dokáže zkazit náladu. Ale nesmíme si ji nechat úplně zničit! Vykašleme se na počasí a můžeme se těšit na něco hezkého. Třeba na Vánoce.

Anna Machová, 8. B

p. uč. Šárka Čeperová

PRVNÍ SRNEC

Celou zimu chodím krmit s dědou zvěř a za tu námahu jsem k 10. narozeninám dostal srnce. Ke konci července jsme vyjeli k 10. jubilejnímu lovu srnce. Přijeli jsme na místo a děda mě zavedl pod trčící keře černého bezu. Usadili jsme se na stoličky pod keře a Danečka odložili vedle nás. Jen pár minut přeletělo a vyšel zpoza keřů srnec. Děda mě pobídl abych si vzal kulovnici a podíval se do puškohledu. Tohle je on, ten, na kterého jsme čekali. Byl to starý šesterák se střechovitým paroží. Vyšel, rozhlédl se a rozběhl se ke své srně, která byla zalehlá o kousek dál v trávě. Děda mě opět pobídl, abych se podíval vedle na horizont, vyběhl mladý nadějný srnec. Srnci se proti sobě rozběhli a teritoriální srnec zahnal toulavého mladíka, přiběhl zpátky ke své srně. Děda mi dal pokyn ke střelbě. Tršššš! Bác a srnec po komorové ráně odběhl. Zatajil jsem dech a uvázal jsem Danečka na vodítko. Zavedl mě na barvu a po barvě mě dovedl k srnci, děda ho vyvrhl a předal mi úlovek.

Martin Mikšík, 6. A
p. uč. Blanka Kumštová

POZNÁNÍ

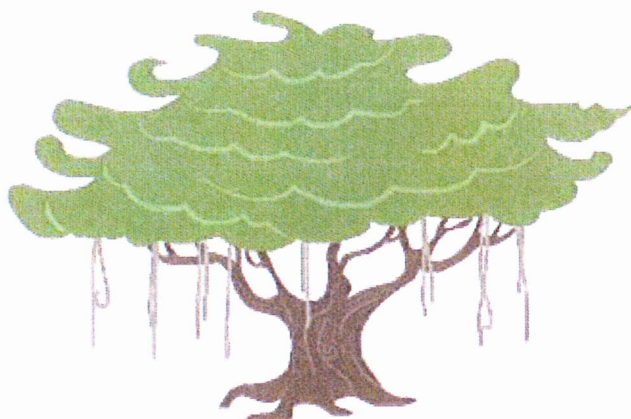
Ještě udělám pár kroků a budu tam. Pomyslela si a pokročila o pár kroků vpřed a dostala se do krásného světa zvířat, stromů a květin, dostala se do lesa.

Jakmile vkročila na polní cestu, její oči se rozzářili, uviděla úplně jiný svět plný krásy a dobrého soužití mezi zvířaty a přírodou. Zahlédla veverku, jak si poskakuje ze stromu na strom. Také zahlédla strom, který předtím nikdy neviděla, proto vytáhla z batohu knížku a začala v ní listovat, dokud právě tento strom nenašla.

Byl velice starý a bylo to vidět na jeho výšce, kůře, ale hlavně ji udivovala jeho tloušťka. Právě tento strom ji zaujal. A jak pofukoval vítr a šustil jeho listím, znělo to, jako by jí chtěl něco povědět. Zatoužila po tom mu porozumět, ještě chvíli poslouchala a poté přistoupila k tomu mohutnému stromu. Objala ho a přiložila své ucho na jeho hnědošedou loupající se kůru, vůbec jí nevadilo, že bude špinavá. Chtěla vědět, co se jí strom snaží říct. Její ruce dokázaly obejmout snad jen polovinu celého jeho kmene. Její ucho stále naslouchalo, ale pořád jen slyšelo „fí ššš fí ššš“ to jak foukal vítr a listy stromu šepotaly. Takhle tam stála asi deset minut. Právě se zamilovala. Zamilovala se do stromu, ale také do větru, který stále kvílel a pohrával si s jejími vlasy, zamilovala se do přírody a chtěla ji poznat, srdce jí bilo o sto šest a ona konečně něco zaslechla z kmene, jako by se ozývalo velice tiché „ahoj ahoj“, Poté své ucho od stromu oddělala, podívala se na něj a velice tiše zašeptala „Ahoj“. Potom tam ještě nějakou chvíli stála a když pocítila, že chce vidět ještě mnohem více z tohoto lesa, rozešla se po cestě a

svým, krásným, modrým očím se rozhlížela, aby toho zahlédla co nejvíc.

Ten den toho ještě viděla mnoho-květiny, spousty stromů, a dokonce i zvířata například malinké zelené žabičky, jak mezi stébly trávy poskakovaly. Za několik hodin se začalo stmívat a ona se s velice dobrým pocitem vracela domů.

Tereza Kabelková, 9. A

p. uč. Helena Ondřejková

MALÁ PROCHÁZKA

Bylo léto a jednoho dne odpoledne mi mamka řekla, že půjdeme do lesa na procházku. Tak jsem si vzala našeho Alíka a vyrazili jsme.

Léto je totiž nejlepší doba na procházky lesem. Vše vonělo čerstvostí a přírodou, listí šumělo, včelky pilně pracovaly a malí komáři si pochutnávali na naší krvi.

Byla jsem tak zamyšlená a naslouchala přírodě, že jsem měla pocit, jako bych se stala její součástí. Najednou mě vytrhlo z přemýšlení Alíkovo štěknutí: „Haf, haf, haf!“ Zdálo se mi, jako by říkal: „Honem, nebo ti uteču!“ A než bych řekla švec, už „letěl“ do rybníčku a já málem také. Ale měla jsem to štěstí, že jsem tam nespadla.

Sluníčko nás hrálo a prosvítalo mezi korunami stromů jako reflektory na pódiu. Ráda se dívám, jak si malí ptáčci hrají na honěnou ve svitu slunce. Vítr si hrál s větvemi a s mými vlasy. Ale čas plynul a nakonec jsme se museli vrátit do reality. No, vzpomínek mám dost.

Barbora Bartošová, 6. B
p. uč. Jitka Bálková

KRÁSY JESENÍKŮ

Často jezdíme na chatu do Jeseníků. Příroda je tam celý rok krásná a svěží.

Již v časném jaře je na co se dívat. Mezi tmavým jehličím, které vydrželo zimu, probleskují světle zelené výhonky listnatých stromů. Ze země vykukují jasně zelené a hlavně bílé a žluté tečky prvních jarních květů. Země pak na svažitých loukách připomíná pestrý koberec.

Léto má také své kouzlo. Teplý vzduch provívá čerstvý větřík, v lese sem tam zahlédnu srnku nebo při velkém štěstí i jelena.

Ale nejkrásnější je podzim. Malíř Podzimek nešetří barvami. Nejdříve žlutá, pak béžová, hnědá a nakonec krásně rudá udělají z Jeseníků pestrobarevnou malířovu paletu. Mezi stromy vykukují drobné hlavičky hub a při jejich sběru si můžeme pochutnat na rudých malinách.

Zima přikryje Jeseníky sněhovou přikrývkou a celé hory jsou třpytivě bílé. Do Jeseníků, na Ramzovou, jezdíme rádi během celého roku.

Příroda je tam vždy okouzlující a je na co se dívat.

Zbyněk Bartošic, 7. B
p. uč. Alena Čechová

LIŠKA

Jednou na louce
viděla liška v dálce
malý záblesk,
který se lesk.

A hned vyjeveně začala utíkat,
aby se mohla podívat.
Po cestě potkala veverku
dala jí kabelku.

Potkala medvěda
a dala mu koláča
potkala myšku
a dala jí k domku kočku.

Jak vylezla na kopec,
ležel tam chlapec,
měl v ruce kousek skla
a to byla ta zář.

David Vlček, 6. C
p. uč. Jitka Bálková

ELIŠKA A JIŘÍK

Bylo nebylo jedno království a v něm žil moudrý král Václav s královnou Eliškou. Královský zámek zdobil překrásný zelený park s květinovými záhony. Královna Eliška každé ráno chodila zalévat květiny a obdivovala jejich barevnost a krásu. Když se jim narodila malá princezna, dali jí jméno Květinka.

Jak princezna Květinka rostla, všechnen svůj volný čas věnovala květinové zahradě a královskému parku. Každé ráno se těšila do rozkvetlé zahrady, ale na cestičce uklouzla a zlomila si ruku. To Květině bránilo starat se o zahradu. Královský otec Václav musel zaměstnat zahradníka Jiříka. Květinka chtěla zahradníkovi pomáhat, ale se zlomenou rukou jí to nešlo. Zahradník Jiřík se hned do princezny Květiny zamiloval. Když byla ruka princezny v pořádku, byla ráda, že může se vším zahradníkovi pomáhat. Postupem času se Květinka do Jiříka zamilovala. Měla už věk na vdávání.

Ucházela se o ni spousta princů, kterým šlo jen o královské bohatství. V tom ji o ruku požádal zahradník Jiřík. Princezna bez rozmyšlení řekla: „Ano.“ Králi Václavovi se to však nelíbilo, ale královna Eliška mu domluvila, aby se podíval, jak jsou spolu šťastní. Král nechtěl Květině ve štěstí bránit a na zámecké zahradě uspořádal velkou květinovou svatbu, o které se ještě dlouho vyprávělo. Jedno krásné slunečné ráno vyšli do zahrady král s královnou a uviděli tu krásu - zelené stromy a rozkvetlé keře a slyšeli hlasitý zpěv ptáčků. A řekli si: „Ach to je ale krása.“

Martin Krevňák, 7. A
p. uč. Blanka Kumštová

FARMA U KOZLA

Byla nebyla farma U Kozla. Žilo tam mnoho zvířátek: kráva Matylida, pět kuřátek, prase Pepa, slepice Fanka a Manka, no a také nejstarší obyvatel farmy kozel Franta. O všechna zvířátka se staral farmář a jeho žena.

Jednoho dne farmář umřel a o celou farmu se musela postarat jeho žena sama. Ale sama všechnu práci nezvládala, proto řekla kozlovi Frantovi, krávě Matyldě a praseti Pepovi, aby se vydali do černého lesa k její sestře, která bydlela v malé chaloupce. Zvířata se lesa bála, ale protože na ně byla farmářka hodná, vydali se pro pomoc.

Cesta lesem byla dlouhá, temná, za každým stromem viděl Pepa číhat vlka, ale kozel ho uklidňoval: „Mám přece rohy, tak ho zaženu.“ Aby jim cesta utíkala, zpívali si písničku „trala, tralala, zvířátka se nebála“. Cesta jim utekla celkem rychle, farmářčina sestra zvířátka pohostila a vydala se s nimi na farmu.

Jestli neumřeli, žijí tam všichni dodnes.

Lucie Pavková, 6. C

p. uč. Jitka Bálková

O ŽELVIČCE FIDO A VELKÉM POKLADU

Žila byla jedna malá, ale chytrá želvička Fido. Žila na pobřeží ostrova Ika a žila tam dočista sama samotinká.

Jednoho krásného slunečného dne se jí ale zastesklo, protože byla sama na celém ostrově a neměla žádné kamarády. Rozhodla se, že prozkoumá širé moře .

Druhého dne se tedy vydala na cestu. Po chvíli se ale zarazila, jak je to moře velké. Plavala ale dál a myslela si, že něco nebo někoho najde . Vtom zahlédla, jak se něco blyští na dně moře. Potopila se, aby to mohla prozkoumat. Byla to nějaká dávno potopená loď. Želvička do nedala a vplavala dovnitř, aby ji prozkoumala a našla aspoň něco. Po delším prozkoumávání lodi si řekla, že to stejně nemá cenu, protože prohledala celou loď a nic nenašla.

Zahlédla ale ještě jednu kajutu, byla to kajuta kapitána této lodi . Vplavala dovnitř do kajuty, aby si ji mohla prohlédnout, ale vevnitř byla jen truhla a na ní zámek. Přemýšlela, co s truhlou? Vymyslela, že si ji přiváže na hřbet krunýře a doplave s ní na ostrov a tam se ji pokusí otevřít. A tak také učinila, ale truhla byla hodně těžká a želvička s ní dokázala plavat jen krátce. Po chvíli se začala želvička potápět pod váhou truhly. Nemohla vyplavat nad hladinu. Jak se snažila, tak se snažila, ale nic nepomáhalo. Pod hladinou jí už docházel kyslík a želvička se

nemohla nadechnout. Musela truhlu nechat na dně a vyplavat nad hladinu bez ní.

Sice byla želvička bez truhly, ale byla šťastná, že je živá a zdravá. Vrátila se na ostrov a už nikdy se nepokoušela plavat tak daleko od ostrova .

Alan Bartl, 6. C
p. uč. Jitka Bálková

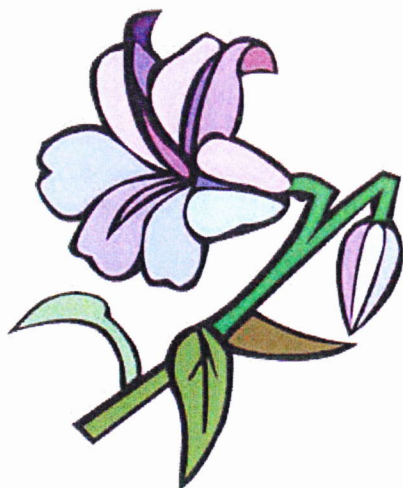
ZDOLÁNÍ NEJVYŠŠÍ HORY

Jednoho letního dne těsně před vysvědčením, když už se ve škole neučilo, vymýšleli jsme s Robinem, co budeme dělat o prázdninách. Napadlo nás, že bychom mohli zdolat nejvyšší horu, ale nevěděli jsme, která to je. A tak jsme se v poslední hodině informatiky podívali na Wikipedia, jak se jmenuje a kde leží.

Hned na začátku prázdnin asi čtvrtého července jsme vyrazili na dlouhou cestu k úpatí hory. Tušil jsem, že výšlap nebude lehký, ale skutečnost byla ještě horší. Právě když jsme se chystali vyrazit, začalo strašně fučet. Vítr byl opravdu nesnesitelný a ještě do toho začalo poprchat. My jako zkušení profesionálové jsme se ale nenechali odradit, šli za svým cílem a doufali, že se počasí zlepší. A opravdu jsme se dočkali. Vítr se uklidnil, přestalo pršet a my jsme mohli konečně vidět tu krásu. Po cestě jsme potkali mnoho zajímavých zvířat i brouků. Bylo tam opravdu nádherně a my jsme byli unešeni tím, co jsme tam všechno viděli. Ta krása nás opravdu uchvátila, měli jsme tu čest vidět chráněný druh kobylinky ságy, ale i další zvířata jako například kozu bezoárovou, která též patří mezi ohrožené druhy. Všude bylo mnoho stromů a rostlin, létali okolo nás rorýsi všude byly habry, javory a babyky, na zemi konvalinky, bršlice a hluchavky. Když v tom najednou z lesa vyběhl daněk, ale naštěstí si nás nevšiml a my jsme pokračovali dál.

Když už jsme byli asi tři sta metrů od cíle začalo opět pršet a vítr opět začal ohýbat větve těch nádherných stromů, brouci zalezli do nor a rostliny se schovaly do květů. Z posledních sil jsme se drápali na vrchol, ale nakonec jsme to zvládli a mohli oslavovat výstup na nejvyšší horu Břeclavska Děvín, který leží v pohoří Pálava.

Viktor Kacr, 8. A
p. uč. Romana Prknová

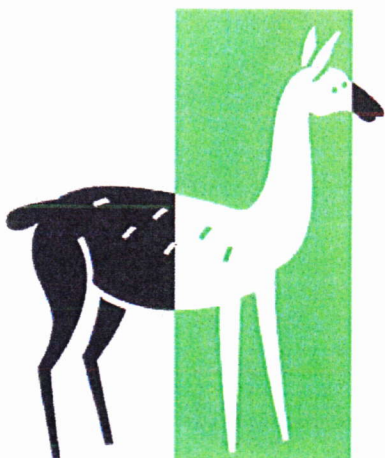
O MALÉM SRNČETI JMÉNEM MAX

Jednoho krásného dne se na mýtině pásli jeleni a jedno malé srnče jménem Max se svými sourozenci. Max se tuze radoval ze světa, radostí poskakoval a hrál si. Okolo byl nádherný tajemný les. Všude kolem poletovali motýli a včeličky, sbírající nektar z květů. Z lesa se ozývalo šumění vodopádu. A na palouku kvetly ty nejkrásnější květiny. Ptáci zpívali ty nejlíbeznější melodie a malý Max se vydal na toulky přírodou, protože ho moc lákalo nepoznané. Ale jeho táta srnec mu to zakázal, protože prý je v lese pro něj nebezpečno, jsou tam totiž vlci, medvědi a různá jiná nebezpečná zvířata. Max byl odvážný, a tak se vydal na výpravu.

Přišel večer a malé srnče dostalo strach. Blýskalo se. Je zle! Chudák malý nemohl najít cestu domů. Začalo poprchávat, hromy lesem burácely a blesk uhodil do nedalekého stromu. Už jen nepoprchalo, ale z ničeho nic se začal valit dým a srnče vidělo, jak se k němu čím dál víc přibližuje oheň. Dalo se na útěk. Běželo, co mu nohy stačily. Zvedal se vítr, oheň se šířil a sílil, pohlcoval všechno živé i neživé. Okolo Maxe běhala i jiná zvířata a mezi nimi byla i jedna mladá srnka, která začala zpomalovat, protože byla moc unavená. Právě se na ni řítíl jeden ohořelý strom, ale statečný Max ji včas odstrčil. Od té doby, co jí zachránil život, jsou z nich ti nejlepší kamarádi na celý život. Ve výšce letělo ptačí hejno, tak jej následovali a po chvíli se dostali z temného lesa. Náhle uslyšeli sirény. Nejprve se polekali, ale pak zjistili, že jsou to hasiči. Ti dlouho s ohněm bojovali, ale nakonec ho uhasili.

Všechna zvířata z lesa si našla nový domov a malé srnče našlo své rodiče a sourozence. Všichni byli rádi, že se šťastně shledali, a Max musel slíbit, že už nikdy neopustí svůj domov. Oheň napáchal hodně škod, ale srnče získalo to nejcennější, a tím je přátelství.

Ochrana přírody patří mezi nejzávažnější problémy současné doby. Hodně druhů zvířat už vymřelo a stále vymírají. Vážme si naší přírody, protože nemusí být taková navěky.

Lucie Studenková, 8. C

p. uč. Alena Čechová

PŘÍRODA, NAŠE POMOCNÁ RUKA

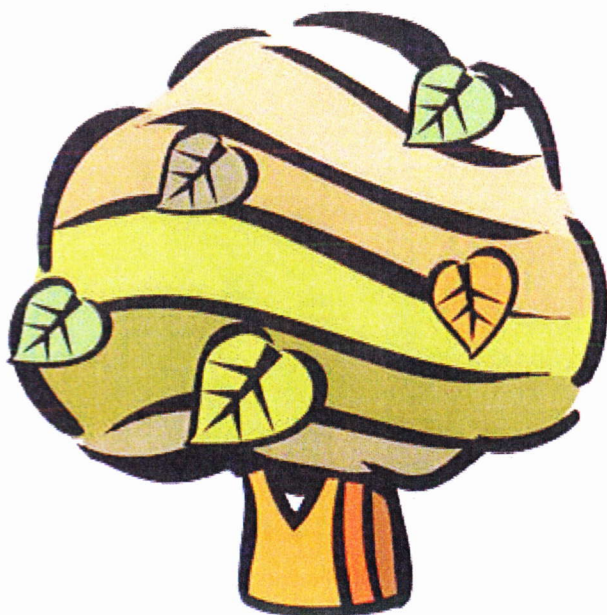
Vyjdou z domu a nadechnu se čerstvého vzduchu. Vydám se cestou kolem hráze, která obkličuje líně se táhnoucí řeku, pořád dál, až dorazím k mostu. Přejdou přes něj a pokračuji ještě pár desítek metrů a konečně tam přijdu. Na místo, kde se rozprostírá široká louka pokrytá čerstvou jarní trávou pestré zelené barvy. Už na první pohled z ní vyzařuje pravé jaro.

Odložím si tašku a pomalu ulehnu do trávy. Vidím blankytně modré nebe, na kterém se vznášejí ptáci. Je bez jediného mráčku, pouze slunce, které se na ní tyčí, dodává třpyt celé krajině. Jak můžou lidé chtít ničit tuhle krásu ?!

Příroda je vlastně naší pomocnou rukou. Dává nám totiž sebemenší maličkosti, ale také věci, bez kterých se neobejdeme. Díky ní máme kyslík, a když se ho teď nadechnu, cítím jeho svěžest. Je v něm také cítit vůně rozkvetlých květin, které zdobí celou louku a které opylují včely. A díky včelám máme třeba med. Vidíte? Právě o těchto maličkostech mluvím. Příroda nám dává jak jídlo a obživu, tak i věci nejvíc potřebné. Věci jako místo k odpočinku a přemýšlení, nebo právě zmiňovaný vzduch.

Dává nám také inspiraci. Vytáhnu si papíry, barvy a rozhlížím se po nejzajímavějším námětu. V dálce přede mnou kraluje vysoký strom obklopený několika menšími. Mají pestré zářivé barvy a tvoří úžasný kontrast s výrazně modrou oblohou. Se snahou zachytit něco takového na papír si říkám, že to bude asi zbytečné. Myslím tím to, že ať už vznikne obraz jakkoliv hezký, nemůže se vyrovnat originálu. Originálu od pravého umělce, kterým je příroda. Ta je totiž opravdovým malířem. I když to za pokus stálo, zapnu si přece jen ještě svůj fotoaparát a udělám pár fotek, abych si tento krásný den uchovala pořádně v paměti.

O něco později se vracím domů a stahuji fotografie do počítače. Když je otevřu a zadívám se na ně, vyruší mě zvuk městského ruchu a podívám se z okna. Při srovnání mého výhledu s fotkou se jen ptám : „Kam ten svět spěje?“ Pevně doufám, že nebude třeba za rok i na mém odpočinkovém místě stát panelový dům nebo obchodní centrum .

Aneta Garčicová, 9. C
p. uč. Romana Prknová

LIDÉ NA ÚKOR PŘÍRODY

Díky této práci, kterou píši na tento papír, zemřel strom. Proč? Protože je to povinností žáka a budu za to ohodnocen. Zní to, jako bych byl ohodnocen za kácení stromů, ale nejen to.

Tak třeba i oblečení, co mám na sobě. Tričko z bavlny, což je přírodní materiál. Ale musel se pokácet les nebo zorat louka, aby se měla kde pěstovat. Škola, ve které jsem, telefon, co mám v kapse, to vše na úkor přírody. Přijdu domů, pustím televizi, která hraje i díky elektrickému proudu. Všichni přece známe ten pohled do přírody, který kazí sloupy vysokého napětí.

Všechny tyto výhody jsou užitečné a fajn. Rád je využívám. A kdo ne? Bez elektřiny, počítačů, aut a všech těchto vymožeností si život nedokážeme představit, ale vše na úkor přírody. Zapříčinilo to vymření mnoha druhů živočichů. Buď už lovem, kácením lesů nebo mnohými jinými lidskými aktivitami.

Své okolí musíme chránit, nebo se svět zavalí odpadky a budeme nuceni odstěhovat se na Mars. Zní to podivně, ale něco na tom bude. Za zmínku stojí také Májský kalendář, který předpověděl konec světa. Nic méně sám to nezměním, tak sbohem světe.

Martin Šopík, 9. A

p. uč. Helena Ondřejková

SKAUTSKÝ TÁBOR

Jednoho slunečného rána jsem se probudil na skautském táboře. Po snídani vedoucí vyhlásili nástup po družinkách. Po nástupu vyhlásili hru. Každá družina dostala plachtu a dva dřevěné kůly. Za úkol jsme dostali sestavit nosítka z plachty, kůlů a přírodního materiálu, který najdeme v lese. Po rozchodu jsme se já a ostatní z naší družiny vydali na krátké a tlusté palice. Dřevo nikde a nám bylo začínalo být horko. Když jsme jich měli pět, vrátili jsme se zpět na tábořiště a začali sestavovat nosítka. Plachtu jsme ke kůlům přivázali uzlákem. Ze spodu jsme přivázali malé palice. Bylo strašné horko, a tak jsme se šli vykoupat do potoka.

Po chvilce jsme vyšli na trať. Na nosítka jsme položili nejlehčího z nás a ten nesměl celou cestu slézt z nosítek. Šli jsme asi sto metrů po lesní pěšině a dorazili jsme na první stanoviště. Tam jsme měli za úkol prolézt lanové překážky. Úkol jsme splnili úspěšně, jenom s jednou chybou, zlomily se nám tři z pěti palic zespodu nosítek. Neměli jsme ale nic na opravu, a tak jsme pokračovali s polorozpadlými nosítky. Šlo to ztuha. Bylo poledne a sluníčko svítilo na plné pecky.

Dále jsme šli suchým kukuřičným polem. Začalo nám docházet pití. Nosítka se rozpadala čím dál tím víc. Ruce nás všechny bolely, ale museli jsme jít dál, tak jsme si dávali alespoň krátké přestávky. Šlo přece o čas. Kukuřičné listí šustilo a nám se zdálo, že jdeme celou věčnost, ale bylo to tak deset minut. Asi po půl hodině jsme slyšeli hlasy, a tak jsme zrychlili. Za chvíli jsme dorazili na další stanoviště – Zdravověda. Úkolem bylo zastavit člověku tepenné krvácení.

Když jsme úkol splnili, přebrodili jsme a dali jsme si svačinku. Byl to konečně slušný přísun energie. Po deseti minutách jsme vyrazili po pěšině směrem k táboru podle mapy. Za půl kilometru jsme došli na poslední zastávku s názvem – Minové pole. Na čtvercovém poli z lan o rozměrech 8 čtverců x 12 čtverců jsme se měli dostat na druhou stranu, ale byla jen jedna. Asi po deseti minutách se nám to podařilo a tak jsme utíkali, co nám jen síly stačili posledních 200 metrů. Když jsme se dozvěděli, že jsme o půl minuty druzí, byli jsme zklamaní. Rozebrali jsme nosítka a hurá na oběd, dnes buchtičky s krémem.

Michal Holobrádek, 7. A
p. uč. Blanka Kumštová

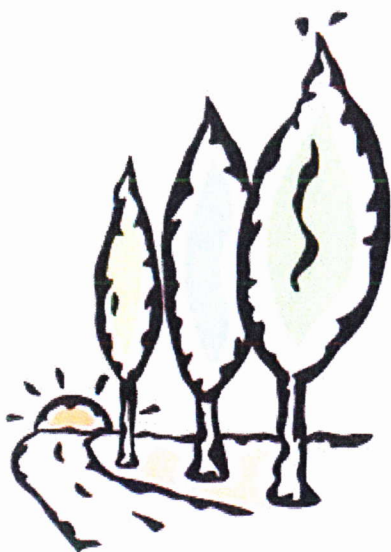
PODZIMNÍ PROCHÁZKA

Jednoho pěkného podzimního dne jsem se vydal do lesa.

Už cestou jsem pozoroval tu krásu, jak žlutnou a opadávají listy. Vše z polí se sklízí a půda se připravuje na zimu. Na kraji lesa jsem uviděl bažanta, jak zobe klas kukuřice. V lese bylo najednou krásné ticho. Nikde nikdo, žádná auta, jen šum listů a zpěv ptáků. Přišel jsem blíž ke krmelci, kde zrovna stála srna. Potichu jsem ji obešel a pokračoval jsem dál. Brodil jsem se napadaným listím, až jsem přišel k rybníku, kde taky nikdo nebyl, jen dva rybáři, kteří zrovna ulovili krásného šupináče. Chvilku jsem je pozoroval, co s ním udělají. Nakonec ho pustili zpět do vody. Pokračoval jsem dál v procházce. Ale hodin přibývalo a pomalu se začalo stmívat. Řekl jsem si, že je čas jít domů. Při cestě zpět jsem potkal jen pár divokých prasat, která hledala žaludy. Přišel jsem na kraj města a uviděl jsem, jak se slunce začíná dotýkat obzoru. Jen jsem si řekl, že je ta naše příroda krásná. Naposled jsem se nadechl čistého vzduchu a vydal jsem se domů.

Doma jsem si dal teplý čaj a jen jsem vzpomínal na to, co jsem dnes viděl.

Tomáš Ptáčník, 8. C
p. uč. Alena Čechová

MALÝ KOUSEK RÁJE

Probouzím se na malém paloučku uprostřed šerého lesa, to je všechno, co jsem zatím stačila vypořizovat, neboť nevím, kde jsem a jak jsem se sem dostala. Mech, na kterém ležím, je měkký a hebký jako sametový přehoz, co máme doma na posteli. Všude voní lesní ovoce, které vypadá na pohled sladce. Také slyším slaboučký zpěv, jako by se rozezněly tisíce zvonků na paloučku pohupující se ve slabém větříku, co se procházel mezi stromovím. Zlehka se zvedám, abych si to tu lépe prohlédla.... Je to tu opravdu nádherné. Jiskřivé paprsky jarního sluníčka se proplétají větvemi mohutných stromů a vrhají na zem zvláštní obrazce tvořeny stínem obrovských listů těch zvláštních stromů. Stromy jsou nejspíš velmi staré, prozrazuje to jejich silný kmen vrasčitý jako tvář staré ženy. Jak dlouho asi obdivují tady tu krásu. Za vysokými keři se mi nabídl pohled na malé jezírko krčící se uprostřed skalky. Hladina byla klidná a zrcadlila se v ní snad všechna krása světa. Byla jsem přesvědčena, že to snad musí být jezírko s živou vodou, jako tomu bývá v pohádkách s princeznami a šťastným koncem. Slyším šelest křídel havranů kteří krouží nad mou hlavou pod ocelově šedými mračny. Jsou jako černí andělé, pomyslí si. Slétají čím dál níže, už jsou od mne jen malý kousek. Když tu se opět probouzím, tentokrát je to už opravdu ten přehoz doma na posteli.

Kateřina Mocht'áková, 9. A
p. uč. Helena Ondřejková

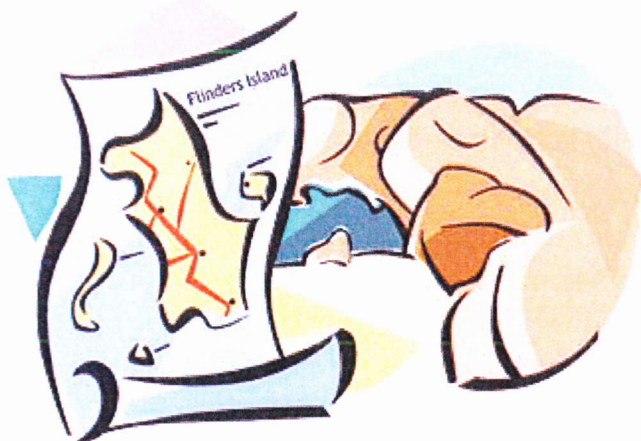
BACKERŮV OSTROV

V malém pobřežním městečku Primo Tapia na západě Mexika, žila mladá Lily Backerová, která si přála vydat se na dlouhou cestu kolem světa na své plachetnici. Celý život bydlela u moře, takže ve vodě byla jako doma. Čím byla starší, tím víc ji začaly zajímat lodě. Její otec Robert Backer byl starý mořský vlk, který moře dobře znal a svou dceru už od mala učil ovládat menší plachetnice. Dny, měsíce a roky plynuly, a Lily dosáhla svých devatenáctých narozenin. Netrvalo dlouho a rozhodla se, že si svůj sen splní. O měsíc později se rozloučila se svým otcem a brzo ráno se vydala na zatím klidný, jasně modrý Tichý oceán.

Po několika hodinách plavby zahlédla něco, co u po pobřeží nikdy neviděla. V dáli něco skákalo z vody. Byli to delfíni! Dobře si prohlédla jejich šedomodrá těla a pokračovala v cestě. Když se setmělo, zakotvila poblíž zarostlého, osamělého ostrůvku a do lodního deníku k datu 17.3. 1988 napsala zážitky z prvního dne. Potom se odebrala spát do kajuty. Jenže něco ji v noci vzbudilo. Velké vlny a tmavá obloha plná blesků. Děsivá mořská bouře! Vlny si s plachetnicí pohazovaly jako s hračkou a jedna velká smetla Lily do vody. Probudila se až ráno, na břehu onoho pustého ostrova. Bylo to krásné místo. Pobřeží lemovaly mandloně, olivovníky a pomerančovníky propletené divokou květenou, nad kterými se tyčily ostré skály. Na obloze kroužili raci a kormoráni pozorující zmatenou dívku. Kolem ní ležely kousky lodě. Nejprve ji přepadl smutek, ale po nějaké době začala prozkoumávat ostrov. Našla pouze ovocné stromy, ale žádné maso. S kapesním nožem, který dostala od svého dědečka, si vyrobila dřevěný oštěp a vydala se lovit ryby. Našla malou, tyrkysově zbarvenou lagunu, z které prosvítal jasně bílý písek. Proto v ní dobře uviděla její první kořist. Byla to chobotnice. Pomalu se k ní přibližovala, ale v tu chvíli

ji něco píchlo do nohy. Zkoumala, co se stalo, a zjistila, že to byla jedovatá ropušnice skvrnitá. Se strašnou bolestí se dopotácela na břeh a omdlela. Poslední pohledy na modrou oblohu a její oči se zavřely.

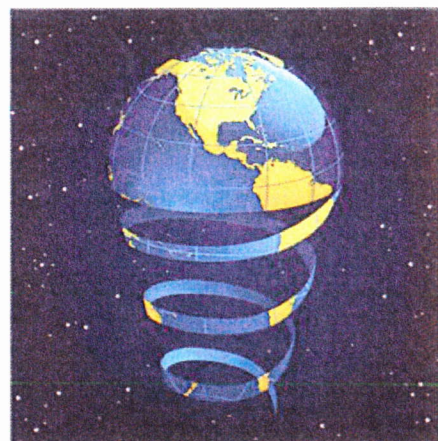
Za několik dní se k ostrovu dostala loď, ale už bylo pozdě. Tato smutná zpráva se dostala k Robertu Backerovi, který zůstal sám. Roku 1993 spolu s výbornými námořníky podnikl plavbu okolo světa, kterou Lily nezvládla. Pustý ostrov, později pojmenován Backerův, se stal oblíbeným potápěčským rájem. Ale málokdo věděl, proč dostal tento název.

Jiří But'a, 8. A
p. uč. Romana Prknová

PŘÍRODA vs. ČLOVĚK

- Příroda: Hej! Ty!
Člověk: Kdo? Já?
Příroda: Ano, ty! Ty, jehož civilizace i samotná existence mne tak ničí!
Člověk: A co ty? Ty ses ničím neprovinila?
Sněhové kalamity na silnicích, kvůli kterým zemřelo tolik lidí, ...
přerušen
Příroda: Ty jsi snad zešílel! Zapomínáš? Já jsem přece stvořitelka!
zlověstný smích
Člověk: Nechci tě naštvat, nebo něco podobného, ale některé věci mi vyloženě vadí... Například: když už konečně sněží, tak bys přece mohla zařídit, aby zároveň byl i mráz, protože takový způsob, jakým panuješ, se mi vůbec nelíbí.
Příroda: Co vy lidé vlastně chcete? Když je teplo, stěžujete si, že je vám horko a přehřívají se vám servery. Když udělá zimu, tak si zase stěžujete, že je vám zima a musíte utrácet za topení. Vážně nevím, co si mám o vás lidech myslet.
Člověk: Tak bacha, jo? Na tohle jsem si já nikdy nestěžoval, to byl Adam...
Příroda: Tak tohle je u vás lidí klasika
přerušena
Člověk: A co jako?
Příroda: A tohle taky... Vždyť najít na vás nějakou kladnou vlastnost, to je těžší, než najít hackera na netu
začátek vzdychem, konec rázně
Člověk: Ale no tak, snad nebude tak zle.
Příroda: Ne, nebude tak zle, bude ještě hůř!
zvuk burácení hromů
Člověk: Néééééé!
poslední výkřik před smrtí
znělka televizních zpráv
Televizní redaktorka: *zmatený hlas*
Po celém světě se začínají dít opravdu velmi podivné....
přerušena
šum
Televizní redaktor: *zmatený hlas*
V Egyptě.....*šum*.....sněhové bouře....*šum*...Aljaška....zemětřesení *šum*
šum velké povodně..... *šum*... písečné bouře, více než 40°C ve stínu na místech....

EPILOG

Člověk si po celou dobu své existence myslel, že může dělat, co se mu zlíbí. Chtěl si podmanit počasí, ochočit přírodní živly. Avšak příroda mu ukázala, že je mnohem mocnější, nežli si dokáže představit.

Pavel Hájek, 8. B
p. uč. Šárka Čeperová

TAJEMNÝ MUŽ

Byl podvečer. Pátek 13.8.2010. S dvěma kamarádkami jsme se rozhodly, že půjdeme stanovat. Nedaleko sídliště, kde všechny tři bydlíme, začíná úzká cestička do lesa. Přišly jsme ke „vstupu“ do lesa. Hodiny ukazovaly pět hodin.

Když jsme se blížily k místu, kde chceme stanovat, uslyšely jsme jako by křik nějakého dítěte. Shodly jsme se na tom, že máme pravděpodobně slyšiny a pokračovaly v cestě. Naše místo, taková mýtinka uprostřed lesa, zelo prázdnotou. Jenom z černé skvrny na zemi, mělo to asi představovat ohniště, stoupal kouř. Řekly jsme si, že tu někdo před námi byl a jen tak tak jsme se minuli. Začaly jsme stavět stany a vybalovat věci. Jídlo, pití, teplé oblečení a další důležitosti, které jsou potřeba k přespání venku. Stmívalo se, nastalo ticho. „Rozděláme oheň, ať je tu světlo“, řekla Kristýna. A Martina jenom dodala: „A hlavně teplo!“ A drkotala přitom neustále zuby.

Kolem nás byla všude tma. Nikde nikdo. Ticho jako v hrobu. Ne jako při hodině matematiky, prostě ticho. Začaly jsme si povídat o škole, co nového doma atd. V tom jako by někdo zakřičel: „POMOC!“ Nevěděly jsme o co jde. Chtěly jsme říct, že máme zase slyšiny, ale podruhé by to bylo divné. Opět nastalo naprosté ticho. Navzájem jsme se na sebe podívaly. Šlo slyšet jenom praskání v ohni, který pomalu uhasínal. Měli jsme strach. „Co teď budeme dělat?“, řekla jsem. „Půjdem se tam podívat!“, vykřikla Kristýna a já s Marťou jsme jen nevěřícně hleděly. Po dlouhém přemlouvání jsme se vydal za hlasem. Ozbrojeni baterkami a ešusy pro případný boj. Přistupovaly jsme stále blíž a blíž. Myslím, že by se v nás nikdo krve nedořezal. Z ničeho nic zase ten dětský pláč jako odpoledne. Začaly jsme zrychlovat. Co když tam někdo ubližuje nějakému dítěti! Právě přicházíme na TO místo, odkud přicházely hlasy. Rozhlížíme se kolem sebe, nikdo tam nebyl. V dále uviděla Martina nějakého člověka. V ruce měl lopatu, kopal nějakou jámu. Ten dětský křik jsme už dlouho neslyšely. Měly jsme strach. Snad nebude ozbrojen lépe jako my. Naše baterky a ešusy to jistily. Byl to muž. Posvítila jsem na něj. Asi to byla chyba. Uviděli jsme ho ve světle. Měl vlasy černé jako uhlí a potřhané šaty. On uviděl nás. Přibližoval se. Stál od nás asi 10 metrů. Zastavil se. Začal na nás mířit. Myslím, že náš strach šel vidět na míle daleko. Z ničeho nic se rozběhl a...!

Velice ráda bych dovyprávěla tento příběh, ale můj zákeřný budík začal zvonit. Vzbudila jsem se a po obličeji mi stékala kapka potu. Z jedné strany bych chtěla vědět, jak to skončilo, ale z té druhé. Kdoví jak by to všechno dopadlo. Co z toho vyplývá? Pro mě jediné. Zrušit všechny budíky. Souhlasíte?

Kateřina Gálová, 9. B
p. uč. Helena Ondřejková

MLADÝ PŘÍRODOVĚDEC

Roman Příkop chtěl objevit nový rostlinný nebo živočišný druh.

Píše se rok 1995. Je jaro a slunce je už velmi vysoko. Všechny rostliny znovu ožily, když na ně dopadl teplý jarní sluneční paprsek. Mladý přírodovědec jménem Roman Příkop chce objevit nějaký nový, dosud neznámý rostlinný nebo živočišný druh. Moc dobře ví, že nejlepším ročním obdobím ke hledání je jaro, kdy všechno ožívá a roste.

Jednoho rána si mladý přírodovědec zabalil svoje načiní, oblečení a vyrazil. Měl v plánu začít v Americe, kde také poslední tři roky žije. Začal tedy na Aljašce, kde prozkoumal všelijaká místa. Strávil zde několik měsíců, ale úspěch se nedostavil. Sice zde viděl různá zvířata a rostliny, ale všechny už měly své jméno. Naplánoval si tedy další cestu, a to do Jižní Ameriky.

Začal na řece Amazonce. Zde nebyl doprovázen sám, ba dokonce se spřátelil s místními domorodci. Procházeli deštnými pralesy, kde bylo spoustu zelených rostlin, stromů a také různě zbarvených zvířat. Všechno bylo krásně barevné a nešlo vidět ani koutkem oka, že by se někde něco nezelenalo. Dále pluli na řece Amazonce, která byla velmi zrádná. Chvilí tekla pomalu a jindy zase rychle. Vypadala jako had, protože se velmi klikatila. Po obou stranách řeky se táhly řady krásných a vysokých stromů, na kterých pískali papoušci. V Amazonii strávil šest měsíců, ale ani zde se mu nepodařilo nic objevit.

Postupoval tedy dále do vnitrozemí. Tam uviděl spoustu zvířat, ale ani jedno nebylo bez jména. Avšak přírodovědec se nevzdával a postupoval dál, bohužel bez úspěchu.

Zkusil cestu do Afriky, říše zvířat. Jakmile do Afriky přiletěl, hned se mu zalíbily zdejší zelenožluté pláně, písčité pouště a aleje hnědých palm. Pár dnů jenom odpočíval na bílých plážích, které obklopovalo křišťálově modré moře. Po týdnu se zase vrhl do hledání. K cestování si pořídil velblouda. Jednoho dne přijel do nádherné přírodní rezervace, v které žilo spoustu krásných zbarvených zvířat, například černobíle pruhované zebry, nebo velcí šedí sloni, černí pakoni, zelení krokodýli a spousta dalších zvířat. Rostlin zde k vidění moc nebylo, jenom tráva, kterou se živila zvěř. Čili ani v Africe se mu nepodařilo nic objevit, a proto se vydal do Evropy.

Na tento světadíl se velmi těšil, protože se zde narodil. Říkal si, že kdyby ani tady nic nenalezl, vrátí se zpátky do Ameriky. Začal tedy hledat něco, co by ho proslavilo jako přírodovědce. A k jeho štěstí zde našel rostlinu, kterou tak dlouho hledal. Byla taková malá s žlutofialovými květy, bílým stonkem a modrými listy. Kořen vypadal jak pomačkaný papír. Roman byl velmi šťastný. Protože květinu našel v malém příkopu vedle cesty, pojmenoval ji podle svého jména Agónie Příkopová. Tento objev ho velmi proslavil po celém světě.

A tak se Roman stal roku 1997 slavným a uznávaným přírodovědcem.

Ondřej Zugar, 8. A
p. uč. Romana Prknová

PODZIM

Náš dům stojí hned na kraji ulice, blízko teče řeka a za ní je les. Není sice moc hluboký a dá se přes něj dojít do vedlejší vesnice. V tomto lese pramení vedlejší tok zmiňované řeky a najdete tu také místo, o kterém chci napsat.

Asi ani nedokážu úplně popsat nádheru tohoto místa. Je to, jako byste byli v obraze bez rámu, nebo v nějakém fantasy filmu. Když jsem jednou padala z koně, měla jsem pocit, jako bych se ocitla v počítačové hře, jen to nešlo zastavit. Tenhle pocit byl podobný, jen byl velmi příjemný. Přejete si, abyste už odtud nikdy nemuseli odejít. Žádná jiná přírodní scenérie už pro vás nebude dost dobrá. Stromy s oranžovou korunou se tyčí nad vodou a odráží se v ní jako v zrcadle. Pár listů na hladině plave a vy byste chtěli být tak malí, že byste si na ten list sedli a nechali se jen tak unášet po vodě. I když je to potok, je velmi klidný a voda v něm se téměř nepohybuje. Bílé květy občas spadnou na průzračnou hladinu a skoro zastaví čas. Nejraději byste se prošli po hladině vody, jen tak po ní opatrně po špičkách kráčeli. Chtěla bych zachytit tu nádheru na fotoaparátu, ale není to možné. Je to něco, co se vám vryje jen do vzpomínek, ne na papír. Fotoaparát přece nezachytí měnící se barvy, pohyb, pocity! Ztrouchnivělé, do vody napůl spadlé stromy jsou porostlé mechem a všechno se odráží v křišťálové vodě. Miluji to místo.

Znáte ten pocit, když vám někdo připomene něco důležitého, co jste zapomněli? Nebo když vám někdo něco nepříjemného řekne a vy máte pocit, že vám vrazil kudlu do břicha? Tohle přesně jsem cítila, když jsem zjistila, že se přes les bude stavět městský obchvat. Povede přes můj potůček a už teď vysekali kus lesa. To se musí zničit opravdu všechno?

Pralesy se ztrácejí obrovskou rychlostí a nikoho jako by ani netrápilo, že bez nich nemůžeme žít. Někteří lidé si asi říkají: „Dokud budu žít já, bude kyslíku dost.“ Nejde ale přece jen o kyslík. Pralesy odpařují i přebytečnou vodu a jsou proto něco nepostradatelného. Všechno se nás to přece týká. To chceme snad na Zemi zničit úplně všechno?

Možná bych měla vylézt na ty stromy, aby je nepokáceli. Lidé pomalu zabíjí naši matku přírodu a ani jim to není líto. Uvědomme si, že jednou už tu možná nebude příroda žádná. Tak přemýšlejme, jak s ní naložíme...

Jana Káňová, 8. B
p. uč. Šárka Čeperová

O MNĚ A O ŠPAČKOVI

„Auuu!“, právě jsem dopadl na rozmočenou, blátivou zem, plnou různých papírků od sladkostí, kelímků od kávy z automatu, tyček od lízátek a tak podobně. Nějaký čtrnáctiletý fracek mě zahodil. Když se rozhlédnu kolem sebe, vidím silnici, sem tam projede nějaké auto, kolo, či projde veselá maminka s kočárkem, ve kterém leží dítě a občas si něco zamumlá. Na druhé straně zahrádky, ve které ležím, vidím, jak po říčce, co tu protéká, plave sem a tam několik labutí. Náhle kolem mě prosvištěla banda malých capartů tak rychle, div mě nezašlápli.

Najednou si začínám připadat strašně osaměle. Jak já závidím těm, kteří si mají s kým popovídat, s kým se zasmát, komu se svěřit!

Po dlouhé době trápení, naříkání, vzlykání a myšlení na to, co by bylo, kdybych tu měl také nějakého kamaráda, přichází opět ten čtrnáctiletý hoch se svou partou kamarádů. Těsně před odchodem něco zahodil. Nevěděl jsem, co to je. Ani jsem už nevěřil, že by se našel někdo, s kým bych se tu mohl seznámit, když v tom se ozve: „Auuu!“. Radostí se mi rozzářily oči a utíkal jsem se podívat, co že to ten kluk vlastně upustil. A už to vidím! Kamarád! Ostýchavě jsem se přiblížil a tiše zakoktal: „A-a-ahoj.“, odpověděl: „Čau!“. No a tak jsme si začali povídat, smát se... A v tom najednou slyším ten zvuk! Ten zvuk, kterého se každý z nás obává! Vysavač s nápisem Tempos. Snažili jsme se i s kamarádem uniknout, ale vysavač byl rychlejší. Tak jsem mému jedinému kamarádovi řekl poslední sbohem. A už mě to vtahovalo dovnitř. Po opravdu ošklivé cestě tou odpornou špinavou hadicí se dostávám do odpadkového koše. Je tu tma. Kolem sebe skoro vůbec nevidím. Volám, ale nic ani nikdo se neozývá. Nevím co dělat. Asi tu už navždy budu jen sám vzpomínat na to, jak jsem měl kamaráda. Už navždy budu jen obyčejný cigaretový nedopalek.

Kateřina Školová, 9. B
p. uč. Helena Ondřejková

PŘÍRODNÍ SATISFAKCE

Listí se pomalu snáší ze stromů a s nepatrným zašustěním dopadá na zem. První mráz už stačil ochromit a spálit několik rostlin. Les jako by umíral. Obloha je varovně šedá a chladná a jediné, co narušuje její poklidný obraz, jsou větve stromů, které ji křížují jako spleť pavučin. Jemně se pohybují ve větru a skoro až neslyšně vypráví prastaré příběhy o tvorech tak starých, jako je sama Země.

Dříve, před mnoha a mnoha lety, kdy stromy byly ještě mladé, se po pláních proháněla stáda divokých kentaurů, napůl lidí, napůl koní. Pod velkým dubem, jehož listy poskytovaly přístřeší jak před deštěm, tak i neúprosným sluncem, lenivě posedávají víly a opodál u řeky si nožky smáčí skupina nymf. Dlouhé vlasy různých barev si zaplétají do copánků a smějí se. Lidé se do lesa neopovažují vkročit, protože ví, kdo je jeho pánem. Nikoliv člověk, nýbrž příroda a její pomocníci. Lidé mají své místo až za řekou a sami tuto hranici nepřekračují. Je tu také velká spousta trpaslíků a permoníků, kteří si hlídají své poklady ukryté hluboko v útrobách země. Pokud je někdo hledal, většinou je objevil, jak se scházejí u velkého pařezu, kde pili pivo a diskutovali. Mluvili o věcech, o kterých mohou tak trpaslíci mluvit, což znamená, kdoví o čem.

Toto místo je z části les a zbytek jsou louky a pláně zakončené vysokými horami, kde hnízdí gryfové, bájná stvoření, napůl lvi a napůl orlové. Mezi všemi vládne příměří dané slibem o míru.

Člověk, tvor obohacený o mnoho dobrých vlastností, ale i těch špatných, bohužel jednoho dne uposlechne hlas chamtivosti a touhy po moci. Celá vesnice počká, až krajinu zahálí tma a celý kraj půjde spát... O několik hodin později probudí obyvatele lesa nevidaná záře. Oheň se šíří ze stromu na strom. Větve, listy, stonky se rychle začínají kroutit pod nadvládou ohně. Lidé založili požár po celém obvodu lesa, takže bytosti uvnitř byly v naprosté pasti. Jejich nářek nesl vítr až do dalekých krajů. Ráno, když slunce vyšlo nad vrcholky hor a ukázalo úplnou tvář celé té zkázy, pak ani tehdy se člověk nezastavil a chtěl víc. Mezitím, co se stavěly vesnice na ohořelé a krví nasáklé půdě, se lidé rozhodli zavítat do hor a skal pro cenné kovy a kameny. Jejich pouť trvala dlouho, a když narazili na nebezpečné gryfy, neváhali a lapili je do důmyslných pastí, nebo je přímo na místě zabili. Několik lidí při lovu zahynulo, což ještě více vybudilo jejich touhu po vítězství. Vychytralému a lstivému člověku se to podařilo. Po dlouhý čas si mohl žít spokojeně a nadmíru v hojnosti. Ani nepomyslel na těch několik zbylých víl a skřítků, kteří se zatím ukrývali v keřích a podzemních chodbách. Sbírali síly k odplatě. Jindy mírumilovná stvoření byla zahnána až na pokraj svých možností, a tak jim nezbývalo nic jiného, než naučit člověka vážit si přírody. Ve smluvený den a čas se sešli pod vyschlou vrbou, která byla už po dlouhý čas bez listů. Semkli se v několik silných elementů: nymfy prosily o odplatu vodu, gryfové a pegasové naopak vítr, skřítki zase žádali o pomoc sílu země a dryády duše stromů naléhaly na oheň, aby jim pomohl navrátit to, co jim vzal. Nechali živly pár nocí probublávat a čekali na správnou příležitost.

O novu, kdy Měsíc ztrácí svou tvář, se rozhodli plán provést. Když žena v posledním domě sfoukla svíčku a vše se zahálilo do tmy, počaly ze země vyrůstat nepatrné kořínky

a větvičky. Obrůstaly kolem domů, vnikaly klíčovými dírkami a skulinami dovnitř, kde se obtočily kolem nic netušících těl spících lidí. Zemské jádro se začalo nebezpečně zahřívat a na povrch začaly zanedlouho vytékat drobné potůčky lávy, které se postupně spojovaly ve větší proud a ten pak až v lávovou řeku. Když se začali lidé probouzet, bylo už pozdě. Prosili, naříkali, někteří snad i litovali svých činů, ale nebyli jim to nic platné. Některým větve prorůstaly celým tělem a každý pohyb byl tak bolestivý, že se ani nepokoušeli o útěk a jen trpělivě vyčkávali na jistou smrt. Za chvíli se dočkali a celé město pohřbila ve svých útrokách láva. Některé domy nesla stovky metrů daleko, dokud se nepotopilo i poslední torzo spálené střechy. Najednou nebylo slyšet nic. Utichl pláč, nářek i myšlenky.

Ráno nebylo po lávě ani stopy, zbylo po ní jen koryto a spálená pláň. Vítr se pomalu zvedl a rozmetal popel do hor a mraků. Řeka, u které kdysi tančily nymfy, se nebezpečně zvedla, vylila se a smyla špínu a prach. Nesla se až do dolů, které bez milosti zatopila. Byla k nezastavení a pro výstrahu zaplavila také okolní města. Víly a ostatní kouzelné bytosti s pláčem pozorovaly svou práci, ale věděly, že čas nemohou vrátit a také že tento čin byl nevyhnutelný. Jejich slané slzy naplnily řeku a daly tak vzniknout novému moři. Bytosti, které započaly tuto odplatu raději ze žalu spočinuly a splynuly se zemí. Pro výstrahu lidem však ponechaly všechny žít si svým životem.

Dnes už vyrostly nové stromy, ve kterých svou chýš nalezly další a další životy, nám utajené. Ze strachu se nám neukazují a dobře také dělají. Člověk by se je snažil spoutat a mít nad nimi moc, tak jako se ji snaží mít nade vším. Naštěstí jsou však stále místa, kde tomu tak není a kde stále ještě vládou staré zákony.

Pavλίna Kamenská, 8. B
p. uč. Šárka Čeperová

